

34ste zondag door jaar A

Christus Koning

Mt. 25, 31-46

Het koningschap is tegenwoordig niet meer wat het ooit geweest is. Soms rijden ze nog wel rond in een gouden koets en benoemen ze formeel nog ministers, maar koningen hebben eigenlijk geen echte rechtstreekse macht meer. Of toch in ieder geval geen absolute macht waarbij ze naar eigen goeddunken kunnen doen en laten wat ze willen. Nu, in bijbelse tijden was dat anders. Toen waren koningen bijna almachtig, met alle risico's die daaraan vastzitten. Bij de profeet Ezechiël kunt ge bijvoorbeeld heel scherpe kritiek lezen op de verdorvenheid van de leiders en koningen van zijn dagen. En tegelijk geeft de Bijbel ook heel duidelijk aan hoe een goede koning zou moeten zijn: onkreukbaar, iemand die rechtspreekt zonder mensen naar de ogen te zien, iemand die persoonlijk verantwoordelijkheid opneemt voor het welzijn van zijn onderdanen. M.a.w. de eisen die God aan een koning stelt, zijn verschrikkelijk hoog.

Vandaar ook dat het favoriete beeld voor een koning in de Bijbel niet dat van een krijgsheld is of een praalzieke monarch, maar dat van een herder. Een koning moet als een herder zijn: iemand die zijn kudde, zijn mensen kent en voor hen zorgt.

Nu lijkt in het Evangelie van vandaag die koning zijn rol als goede herder vergeten te zijn. Hij komt eerder over als een zelfbewuste koning en strenge rechter. In plaats van voor zijn schapen te zorgen, komt hij over ze oordelen. Hij maakt daarbij een scherpe scheiding tussen schapen en bokken, en tegen zijn vonnis is geen beroep meer mogelijk.

Wat is er dan gebeurd? Heel simpel gezegd: de rollen worden omgedraaid. Die schapen worden nu niet langer als schapen, maar als herders bekeken. D.w.z. ieder van die schapen, ieder van die mensen blijkt ook macht te bezitten en moet dus verantwoordelijkheid afleggen voor wat hij daarmee gedaan heeft. Deze parabel over het oordeel gaat niet over hooggeplaatste machthebbers, maar over wat ieder van ons in zijn of haar 'koninkrijkje' gedaan heeft.

En de omkering gaat nog verder, want op de tweede plaats kruipt de Koning van het heelal daarbij in de huid van de schapen: 'Ik had honger, dorst, was naakt, ziek, op de dool, in de gevangenis... en wat hebt gij voor Mij gedaan?' Hij gaat er bijna vanzelfsprekend vanuit dat wij macht hebben, dat we de mogelijkheid hebben er iets aan te doen. Misschien niet op wereldvlak, maar wel met wat binnen ons eigen vermogen ligt: met een stuk brood, een beker water, onze kleren, onze aandacht, onze zorg...

Geloven dat die macht van de liefde het uiteindelijk zal halen is geen triomfalisme, maar vertrouwen in God, in Jezus. Daarom noemen we Hem ook Koning: als echte herder zal Hij nooit zijn schapen in de steek laten. Amen.

Johan Goris, pastoor